

מצוה לדון בשריפה את ס"מ

לְדוֹן בְּשִׂרְפָה לְסִמָּאֵל. עֵצִים לְאֲדֻלְקָא בְּהוֹן נוֹרָא והנה

המצווה לדון בשריפה את המחויבים שריפה שבוה דנים גם את הסמא"ל וסייעתו

בשריפה, הוא מאחר שהם כעצים הנוחים להדליק בהם את אש הדין ועי"כ לבערם מן

העולם. **זָבָאָה אִיהוּ גּוֹפָא דְאִיהוּ עֵץ, וְאַבְרִים דִּילִיָּה**

עֵצִים, לְאוֹקְדָא בְּהוֹן אִשָּׁא אמנם הדרך המשובחת לשרוף את הסמא"ל

וסייעתו הוא כאשר האדם מוסר את עצמו למיתה על קידוש ה', ומשום כך אשרי הגוף

שהוא כעץ, ואבריו שהם כעצים, שהוא מוסרם בכדי שישרפו על קדושת שמו יתברך(ורנד)

אור הרשב"י

נשברה ונהרגה, ואחרי שנחקקה נותנים אותה בחופה הראוי לה לפי ערכה, כי בהיכל זה יש חופות רבות מאוד, ולפי שאין בה מעשים נכוית מחופה זו ומצטערת ומתביישת ממעשיה, ובוה מקבלת עונשה, ואז בשקבלה עונשה, פותחין לה חלון א' בהיכל זה ויד שהם בצורת ה' ויד (נ"י יו"ד) זה הוא ממילוי יו"ד דיה"ו, ומחלון זה בא לה קורת רוח ומאיר בג"ע, ונותן בה כח לישב בחופה זו, ואור זה הבא אליה דרך חלון נקרא רוח חיים. וכיו"ב כתב הרמ"א ביורה דעה הלכות קריעה סימן ש"מ ס"ה וי"א שמומר שנהרג בידי עובד כוכבים, מתאבלין עליו (הגהת אשיר"י פרק א"מ וא"ז).

וכתב בט"ז דעל ידי כן הוה ליה כפרה. רבינו גרשון ישב על בנו שהמיר דתו (ומת) י"ד יום, דק"ו לשכינה י"ד יום כ"כ בהגהות אשר"י סוף פ' אלו מגלחין.

[ורנד] ובענין זה איתא בספר לימודי אצילות – סוד הצמצום חלק שני וז"ל: ודע כשנהרג אדם מישראל ע"י אומות העולם אע"פ שאינו צדיק, כיון שקבל עונשו בזה שנהרג בלא משפט, מיד בא אורפניאל ולוקח נשמתו, ותיכף מעורר יוחציפרי"ן (נ"א יוצפחירו"ן) לקראתו, ולוקח הנשמה מיד אורפניאל, ומכניסה בפתח (נ"י ומכנים בכתר) שהוא ממונה עליו, וחוקק נשמתו ומה שאירע בה כפורפירא דמלכא, שהיא בצד דרום. ופורפירא הוא שם אלהים במילוי ההי"ן כי זה נקרא פורפירא דמלכא, ונקרא בגד תכלת, ואח"כ מבהיק יותר ונקרא נור דלוק, ולעתיד לבוא יתלבש הקב"ה לבוש אדום זה וינקום דם עבדיו השפוך, וזמ"ש מדוע אדום ללבושך (ישעי' ס"ג ב'). ונשמה זו הואיל ונחקקה כפורפירא בו נודככה ומתגדלת אע"פ שאין בה מעשים טובים, ולטובתה

(רמ"ק), דַּאִיהוּ גַר מְצוּהָ, בְּכָל אֶבֶר, לְאוֹקְדָא לְסַמְאֵל,
בְּשִׁבְיִנְתָּא עֲלָאָה, בְּעֵץ דַּאִיהוּ תַּפְאָרְתָּ, וּבְכָל עֵצִים
דַּאֲחִידָן בֵּיהּ, וּבִזָּה שׁוּרָה עֲלִיו הַשְׁכִּינָה הַנְּקֵרָא תַּנְר מְצוּהָ בְּכָל אֶבְרִיו, וְעִי"כ כְּבִיכּוּל

יש בכוחה לשרוף את הסמא"ל מכח השכינה העליונה בינה, ומכח העץ דת"ת, ובכח שאר
העצים של הח"ג נה"י הנאחזים בו (רמ"ק, יהל אור). דְּבִזְמַנָּא דַּאֲשׁ שֶׁל

גְּבוּהָ הָוָה נְחִיתָ, עַל גְּבֵי עֵצִים דְּקַרְבְּנָא, (במדבר א) וְהָזֹר
הַקָּרֵב יוֹמֵת, דַּאֲתוּקְד בֵּיהּ, וְהִנֵּה בִזְמַן שֶׁאֲשׁ שֶׁל גְּבוּהָ הִיָּה יוֹרֵד ע"ג

העצים של הקרבן הקרב במזבח היה נאמר 'והזור הקרב יומת', דהיינו שבזוה היה נשרף
הסמא"ל הנקרא אל זר. הֵדָא הוּא דְּכֶתִיב, (ויקרא ו) וְהָאֵשׁ עַל

הַמִּזְבֵּחַ תֹּקֵד בּוֹ, כִּי זֶהוּ מִשׁ"כ 'והאש על המזבח תוקד בו', דהיינו שתוקף אש
דין המזבח יוקדת בחוּזְקָה לשרוף ולבער את אל זר, ומשום כך אדם שנשרף על קדושת שמו

יתברך, אש שריפתו הוא בבחינת אש של גבוה כדוגמת אש המזבח שבזוה נשרף אל זר.
זַכָּאָה אִיהוּ מֵאֵן דַּאֲחִיד בְּאֵילָנָא דְּחַיִּי, בְּגוֹפִיָּה,

בְּאֶבְרִים דִּילֵיהּ, גַּר כָּל עֲנַפָּא וְעֲנַפָּא גַּר מְצוּהָ בְּמֵאֲתִים
וְאֶרְבָּעִים וּשְׁמֹנֶה פְּקוּדֵין דִּילֵיהּ, אֲמַנָּם הַמַּעֲלָה הַנַּעֲלָה בִּיּוֹתֵר הוּא

אותם הצדיקים שהאש לא שלטה בהם כלל, כדוגמת אברהם באור כשדים ויצחק וחנוניה
מישאל ועזריה, ולכן אשרי אותם הצדיקים האחוזים באילן החיים דו"א בגופם ובאברם

אור הרשב"י

ה"ל כפרה והיינו כדאי' בש"ס דכיון דשלא
כדין מקטל ה"ל כפרה.

וביאר הש"ך דחזקה שהרהר בתשובה עכ"ל
עמ"ז ולא דק דא"כ כ"ש נהרג ע"פ ב"ד והטעם
הוא בהגהת אשר"י וא"ז שם דכיון שנהרג

שבזה לא שלטה האש בגופם, והוא מאחר שהנר מצווה דמלכות האירה בכל ענף וענף ברמ"ח אברים שבהם, שנתקדשו ע"י רמ"ח מצוות עשה (רמ"ק).

הקב"ה הראה למשה בסנה את סוד הצדיקים שלא נשרפו כלל

כַּד אֲחִידֵן בֵּיה תַרְוִיחוּ, יִתְקַיֵּים (שמות ג) וַיֵּרָא וְהִנֵּה
הַסֵּנֶה בְּעַר בְּאֵשׁ וְהַסֵּנֶה אֵינְנוּ אֶכֶל ולכן כאשר אחוזים בהם

זו"ן מתקיים בהם מש"כ ו'ירא והנה הסנה בוער באש והסנה איננו אכל. **וְסַמָּאֵל**

וְנַחֵשׁ וְכֹל מִמֶּנּוּ דִילִיָּה, דְּאֵינּוּן קוֹצִין, אֶתוֹקְדוּ. וְעֵנְפִין
דְּסֵנֶה, וְאֵיבָא דִילִיָּה, וְעֵלִין דִילִיָּה, לָא אֶתוֹקְדוּ כי הנה רק

הסמא"ל ובת זוגו הנחש עם שאר הממונים שלהם הנקראים קוצים נשרפו באותה האש, אמנם ענפי הסנה ופירותיו ועליו, שהם סוד אותם הצדיקים הם לא נשרפו כלל. **דָּא**

אֲחִזִּי לִיָּה קְדָשָׁא בְּרִידָה הוּא ואת סוד זה הראה הקב"ה למשה במחזה

הסנה.

ישראל ניצלו ממצרים בזכות רעיא מהימנא

אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, וְדָאֵי יִשְׂרָאֵל אֵינּוּן עֵצִים יְבֹשִׁים
בְּאֹרֵייתָא, בְּגִין דְּאֲחִידוּ בְּאֵשׁ דְּהֵדִיּוּט, לָאוּ

אֵינּוּן כְּדָקָא חֲזִי, לְמַעַבְד בְּהוֹן נִיסָא אמר המאור הקדוש רשב"י

לרע"מ שהנה ודאי היו ישראל באותה שעה יבשים ממימי התורה, והוא מאחר שאז הם נאחזו באש הדיוט דיצר הרע, ע"י שהם נטמאו במ"ט שערים של גילולי מצרים, ולכן הם

לא היו ראויים שיעשה להם ניסים, מִיַּד דְּאַנְתָּ נְחִיתָת עַל־יְהוּ
בְּאוֹרֵי־יְתָא, בְּגִינְךָ נָחַת עַל־יְהוּ אֵילָנָא דְחַיִּי, וּמְצוּחַ
דְּאִיהוּ נֵר יְהוּה וְאַחֲדַת בְּהוֹן וַיְהוֹן חַיִּין אמנם כאשר אתה ירדת
עליהם ונתת להם את התורה, ובוזה בגללך ירד עליהם אור אילן החיים דז"א, וכן ירד עליהם
אור המלכות הנקראת מצוה שהיא סוד נר ה', ובוזה זז"ן נאחזו בהם ועי"כ זכו ישראל לחיות
ולהיגאל, והוא סוד מראה הסנה כי הגם שישראל היו ראויים להכלות מצד מעשיהם יחד
עם המצריים, בכל זאת הקב"ה הצילם ע"י משה רבנו בסוד סנה הבוער שביער את הקל"י,
והאברים שהם ישראל נשאר קיימים. וְאוֹמִין עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמִזְלֹת
דְּעֵלְמָא, אֶתְוֹקְדָן בְּהַהוּא נֵר. וְהֵאֵי אִיהוּ דְאָמַר נְבִיא,
(ירמיה מו) וְאַתָּה אֵל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב וְאֵל תַּחַת יִשְׂרָאֵל
כִּי אֶתְּךָ אָנֹכִי וְגו' ולעתיד לבוא אומות העולם ישרפו באותו הנר דמלכות, בסוד
'ואתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל כי הנני מושיעך מרחוק ואת זרעך מארץ שבים
ושב יעקב ושקט ושאנן ואין מחרید כי אתך אני נאם ה' להושיעך כי אעשה כלה בכל הגוים'
בב"א • (דף ער"ה ע"א)

מצוה להעיד בבית הדין

לא יקום עד אחד באיש לכל עון וגו'. על פי שני עדים
או על פי שלשה עדים יקום דבר. (דברים יט) פְּקוּדָא
דא, לְהַעֲדֵד עֵדוֹת בְּבֵית דִּין, דְּלֹא יִפְסִיד חֲבֵרִיה
מְמוֹנָא בְּגִינֵיהּ, אִי אִית לִיה עֵדוֹת בְּהַרְדִּיהּ הִנֵּה מְצוּוּה זו הוא
להעיד עדות בבית דין, בכדי שלא יפסיד חברו ממון בגללו, ולכן הוא מחויב להעיד אם יש
הלימוד היוםמי